

Księga Daniela - Numer siedemnaście

Prorocze powiązania: złoty posąg Nabuchodonozora i ustawa niedzielna

Jeff Pippenger

2023-12-12

Siostra White często utożsamia złoty posąg na równinie Dura z prawem niedzielnym.

Ustanowiono bałwochwalczy sabat, tak jak na równinie Dura ustawiono złoty posąg. I jak Nebukadnezar, król Babilonu, wydał dekret, że wszyscy, którzy nie padną i nie oddadzą czci temu posagowi, mają być zabici, tak zostanie ogłoszona proklamacja, że wszyscy, którzy nie będą okazywać poszanowania dla instytucji niedzielnej, zostaną ukarani więzieniem i śmiercią. W ten sposób sabat Pana jest deptany pod nogami. Lecz Pan oświadczył: 'Biada tym, którzy wydają niesprawiedliwe dekry i spisują uciążliwe przepisy, które sami zarządzili' [Izajasza 10:1]. [Sofoniasza 1:14-18; 2:1-3, cytowane.] Manuscript Releases, tom 14, 91.

W tym konkretnym fragmencie siostra White odwołuje się do Księgi Sofoniasza i w ten sposób pogłębia prorocze powiązanie z rozdziałami drugim i trzecim Księgi Daniela. Sofoniasz wskazuje, że lud Boży ma zebrać się razem przed wydaniem dekretu. Wskazuje także na poselstwo trąby, które jest symbolem ostrzegawczego poselstwa skierowanego przeciwko miastom (państwom) i wieżom (kościółom). Wskazuje też na zgromadzenie, które stanowi element „siedmiu czasów”, pojawiający się, gdy zanoszona jest modlitwa z dwudziestego szóstego rozdziału Księgi Kapłańskiej. Wskazuje na „naród niepożądany”, jednocześnie podkreślając nadejście Bożego sądu wykonawczego, który rozpoczyna się wraz z wprowadzeniem prawa niedzielnego i narasta aż do Powtórnego Przyjścia Chrystusa.

Tym, co poprzedza dekret o prawie niedzielnym, jest ukształtowanie obrazu bestii. Ukształtowanie obrazu bestii jest widzialnym sprawdzianem, który staje przed tymi spośród ludu Bożego, którzy wcześniej zdali próbę dietetyczną. Przed dekretem, który jest trzecim (papierkiem lakmusowym), lud Boży, który Sofoniasz określa jako „naród, który nie jest pożądanym”, jest wezwany do zgromadzenia się. Pierwsze proroctwo Ezechiela jest przesłaniem o zgromadzeniu, lecz urzeczywistnia się ono jedynie wobec tych, którzy rozpoznają swój stan rozproszenia i modlą się modlitwą z dwudziestego szóstego rozdziału Księgi Kapłańskiej, tak jak uczynił Daniel w rozdziale dziewiątym.

Bliski jest wielki dzień Pana, bliski i bardzo się przybliża; oto głos dnia Pana: tam mocarz będzie gorzko wołał. Dzień ów jest dniem gniewu, dniem ucisku i trwogi, dniem spustoszenia i zniszczenia, dniem ciemności i mroku, dniem obłoków i gęstej ciemności, dniem trąby i okrzyku wojennego przeciw miastom obwarowanym i przeciw wysokim wieżom. I sprowadzę utrapienie na ludzi, tak że będą chodzić jak niewidomi, bo zgrzeszyli przeciw Panu; ich krew będzie wylana jak proch, a ich ciało jak gnój. Ani ich srebro, ani ich złoto nie zdoła ich wybawić w dniu gniewu Pana; bo cała ziemia będzie pożarta ogniem jego zazdrości, gdyż rychło dokona całkowitej zagłady wszystkich, którzy mieszkają w kraju. Zbierzcie się, tak, zbierzcie się, narodzie niepożądany; zanim zarządzenie nabierze mocy, zanim dzień przeminie

jak plewa, zanim spadnie na was srogi gniew Pana, zanim dosięgnie was dzień gniewu Pana. Szukajcie Pana, wszyscy pokorni ziemi, którzy spełnacie jego prawo; szukajcie sprawiedliwości, szukajcie pokory: może zostaniecie ukryci w dniu gniewu Pana. Sofoniasza 1:14–2:3.

„Mocarz” w Piśmie Świętym oznacza potężnego człowieka, a pierwsza wzmianka o „mocarzu” dotyczy Gedeona.

I przyszedł anioł Pana i usiadł pod dębem, który był w Ofrze, należącym do Joasza Abiezeryty; a jego syn Gedeon młócił pszenicę w tłoczni winnej, aby ją ukryć przed Midianitami. I ukazał mu się anioł Pana i rzekł do niego: Pan z tobą, dzielny wojowniku. A Gedeon rzekł do niego: Ach, panie mój, jeśli Pan jest z nami, to dlaczego spotkało nas to wszystko? I gdzie są wszystkie jego cuda, o których opowiadali nam nasi ojcowie, mówiąc: Czyż nie wyprowadził nas Pan z Egiptu? Lecz teraz Pan nas opuścił i wydał w ręce Midianitów. I Pan spojrział na niego i rzekł: Idź w tej twojej sile, a wybawisz Izraela z ręki Midianitów; czyż nie ja cię posyłam? A on rzekł do niego: Ach, panie mój, czym wybawię Izraela? Oto mój ród jest najuboższy w plemienu Manasses, a ja jestem najmniejszy w domu mego ojca. I rzekł do niego Pan: Zaiste, będę z tobą i pobijesz Midianitów jak jednego męża. Sędziów 6:11–16.

W Księdze Sofoniasza mocarz, którym jest także Gedeon, ma wznieść gorzkie wołanie. Słowo „wołanie” jest symbolem Wołania o północy w dniach ostatecznych, a słowo „gorzkie” oznacza sprawiedliwe oburzenie. Gedeon, czyli „mocarz” Sofoniasza, jest symbolem poselstwa Eliasza, które ma obowiązek wskazywać ludowi Bożemu jego grzechy oraz, oczywiście, grzechy jego ojców.

Wołaj donośnie, nie powstrzymuj się, podnieś swój głos jak trąba i oznajmij mojemu ludowi ich występki, a domowi Jakuba ich grzechy. Izajasz 58:1.

Wszyscy prorocy współbrzmiają ze sobą w dniach ostatecznych, dlatego trąbne poselstwo Izajasza jest także „okrzykiem” bohatera u Sofoniasza, którym jest Gedeon, a wszyscy oni wskazują na posłańca Eliasza oraz jego dzieło w dniach ostatecznych. U Izajasza następujące wersety określają ich grzech jako zuchwałość, ponieważ wierzą, że rzeczywiście oddają cześć i służą Panu.

A jednak dzień w dzień mnie szukają i mają upodobanie w poznawaniu moich dróg, jak naród, który czynił sprawiedliwość i nie porzucił nakazu swego Boga; proszą mnie o wyroki sprawiedliwości; mają upodobanie w zbliżaniu się do Boga. Izajasza 58:2.

Gorzkie wołanie mocarza jest poselstwem Wołania o Północy, które obejmuje objawienie, że 18 lipca 2020 roku było zuchwałym grzechem przeciwko Panu, za który należy pokutować i który należy wyznać. Sednem poselstwa Wołania o Północy jest powstanie obrazu bestii oraz następujący potem sąd sprowadzony przez islam na Stany Zjednoczone, a następnie na świat.

Kiedy modlitwa z Księgi Kapłańskiej 26 zostanie dopełniona na końcu okresu pustyni trzech i pół dnia z jedenastego rozdziału Objawienia, to, co cenne, zostanie oddzielone od tego, co podłe. Mądrzy i głupi będą mieli złoty olej albo nie, i wówczas będą jak Gedeonowy „jeden mąż”. Według Sofoniasza, przed ustawą niedzielną Gedeon, który jest Eliaszem, który jest Ezechielem,

który jest dzielnym mężem, przedstawi poselstwo wołania o północy, w połączeniu z goryczą ukazywania ludowi Bożemu ich grzechu uczestniczenia w przepowiedni z 18 lipca 2020 roku oraz z ich nieuzasadnioną próbą usprawiedliwienia tej przepowiedni po tym, jak całkowicie zawiodła.

Sofoniasz wskazuje na zgromadzenie ludu Bożego w dniach ostatecznych, które poprzedza dekret o prawie niedzielnym. To zgromadzenie jest również przedstawione w pierwszym proroctwie Ezechiela w rozdziale trzydziestym siódmym.

Więc prorokowałem, jak mi nakazano: a gdy prorokowałem, rozległ się szum, i oto drżenie, i kości zbliżyły się, kość do swojej kości. A gdy patrzyłem, oto ścięgna i ciało pojawiły się na nich, a skóra pokryła je z wierzchu; lecz nie było w nich tchnienia. Ezechiel 37:7, 8.

Ezechiel prorokował do suchych kości, które leżały martwe na ulicy tego miasta z jedenastego rozdziału Apokalipsy, gdzie również został ukrzyżowany nasz Pan. Najpierw zostają one zebrane razem.

A ich zwłoki będą leżeć na ulicy wielkiego miasta, które duchowo nazywa się Sodomą i Egiptem, gdzie też nasz Pan został ukrzyżowany. A ludzie spośród ludów, plemion, języków i narodów będą oglądać ich zwłoki przez trzy i pół dnia i nie pozwolą, aby ich zwłoki zostały złożone do grobów. A mieszkańcy ziemi będą się z nich radować i weselić, i będą posyłać sobie nawzajem dary, ponieważ ci dwaj prorocy dręczyli mieszkańców ziemi. Objawienie 11:8-10.

Zostają zgromadzeni, gdy trzy i pół dnia dobiega końca. Trzy i pół dnia oznacza czas zwlekania z 25. rozdziału Ewangelii Mateusza, ale jest też rozproszeniem „siedmiu czasów” z 26. rozdziału Księgi Kapłańskiej. Ci, którzy zostali zgromadzeni, wcześniej byli rozproszeni, a Sofoniasz określa ich jako „naród niepożądany”. Naród niepożądany to ci, którzy leżeli martwi na ulicach, podczas gdy świat radował się nad ich martwymi ciałami, lecz którzy zostają zgromadzeni, a następnie stają się narodem będącym celem ataku smoczjej potęgi dni ostatecznych, która wynosi nierządnicę z Tyru jako swoją głowę.

Pieśń lub psalm Asafa. Nie milcz, Boże; nie bądź niemy i nie bądź bezczynny, Boże. Bo oto Twoi wrogowie wszczynają wrzawę, a ci, którzy Cię nienawidzą, podnieśli głowę. Uknuli podstępny plan przeciw Twemu ludowi i naradzili się przeciw Twoim ukrytym. Rzekli: Chodźcie, wytępmy ich, aby nie byli już narodem, aby imię Izraela nie było więcej wspominane. Bo jednomyślnie się naradzili; sprzysięgli się przeciw Tobie. Psalm 83, 1–5.

Ich zamiarem jest wziąć duchowy Izrael czasów ostatecznych i wrzucić go do ognistego pieca Nabuchodonozora. Gdy martwe kości po raz pierwszy słyszą „głos” Izajasza, zwiastujący poselstwo wołania o północy, wciąż są na pustyni trzech i pół dnia. Wówczas muszą zdecydować, czy przyjąć, czy odrzucić Pocieszyciela, którego Chrystus obiecał posłać, a który przekonuje ich o ich grzechu z 18 lipca 2020 roku.

Pocieszcie, pocieszcie mój lud, mówi wasz Bóg. Mówcie do serca Jerozolimy i wołajcie do niej, że dobiegło końca jej wojowanie, że jej wina została odpuszczona; bo z ręki Pana otrzymała podwójnie za wszystkie swoje grzechy. Głos wołającego na pustyni: Przygotujcie

drogę Panu, wyrównajcie na pustyni gościniec dla naszego Boga. Każda dolina zostanie podniesiona, a każda góra i wzgórze będą obniżone; co krzywe, będzie wyprostowane, a nierówne miejsca staną się równiną. I objawi się chwała Pana i razem wszelkie ciało ją ujrzy, bo usta Pana to powiedziały. Izajasz 40:1–5.

Fragment identyfikujący dzieło głosu wołającego na pustyni zawiera bardzo szczegółowe informacje. Jego przesłanie będzie oparte na objawieniu charakteru Chrystusa, co ilustruje fakt, że zostanie objawiona "chwała", czyli charakter Chrystusa. Objawienie Jezusa Chrystusa, które zostaje odpieczętowane tuż przed zakończeniem czasu łaski, jest odpieczętowaniem charakteru Chrystusa, reprezentowanego przez aspekt Jego charakteru określany jako Alfa i Omega. Zostanie też objawione, że Jego charakter jest "prawdą".

Kolejnym szczegółem jest to, że gdy głos zaczyna wołać, wciąż przebywa na pustyni trzech i pół dnia, bo woła na pustyni. Proroczo, gdy jego dzieło się rozpoczyna, dwaj świadkowie są wciąż martwi na ulicy, która biegnie przez dolinę Ezechiela. Innym konkretnym faktem jest, że gdy głos rozpoczyna swoje dzieło, cały świat będzie miał dostęp do tego przesłania. Kolejna obserwacja jest taka, że przesłanie jest przekazywane w okresie dni ostatecznych, kiedy Chrystus wymazuje grzechy stu czterdziestu czterech tysięcy, ponieważ ich nieprawość została odpuszczona. Smutnym faktem, który również zostaje objawiony „wiersz po wierszu”, jest to, że tylko ci, którzy spełniają wymagania ewangelii, otrzymają odpuszczenie, które dokonuje się w tej historii.

Tylko ci, którzy odpowiedzą na wymagania związane z modlitwą z 26. rozdziału Księgi Kapłańskiej, będą mieli wymazane swoje grzechy i grzechy swoich ojców, gdyż otrzymają „podwójnie za wszystkie jej grzechy”. „Ręka” Pana, która jest związana z ich grzechami i grzechami ich ojców, jest symbolem pierwszego rozczarowania, kiedy Pan położył swoją rękę na błędzie, który spowodował pierwsze rozczarowanie. W historii millerystów Jego ręka powstrzymała lud Boży przed dostrzeżeniem ukrytej prawdy. Jego ręka w tamtej historii reprezentowała Jego Boską Opatrzność. W dniach ostatecznych Jego ręka reprezentuje odrzucenie objawionej prawdy przez lud Boży, a wówczas Jego ręka reprezentuje Jego Boski sąd.

Na głos pierwszego prorocstwa Ezechiela umarli zostają złączeni w całość, lecz jeszcze nie stoją jako potężna armia. Drugie prorocstwo z trzydziestego siódmego rozdziału Księgi Ezechiela dokonuje tego, sprowadzając tchnienie, które przychodzi z czterech wiatrów.

Wtedy rzekł do mnie: Prorokuj do wiatru, prorokuj, synu człowieczy, i powiedz wiatrowi: Tak mówi Pan Bóg: Przyjdź z czterech wiatrów, o tchnienie, i tchnij na tych zabitych, aby ożyli. I prorokowałem, jak mi nakazał, i tchnienie weszło w nich, i ożyli, i stanęli na nogach — bardzo wielkie wojsko. Wtedy rzekł do mnie: Synu człowieczy, te kości to cały dom Izraela. Oto mówią: Wyszły nasze kości i przepadła nasza nadzieja; jesteśmy całkowicie odcięci. Przetó prorokuj i powiedz im: Tak mówi Pan Bóg: Oto, ludu mój, otworzę wasze groby i wyprowadzę was z waszych grobów, i wprowadzę was do ziemi Izraela. I poznacie, że Ja jestem Pan, gdy otworzę wasze groby, ludu mój, i wyprowadzę was z waszych grobów, i włożę w was mojego ducha, i ożyjecie, i osadzę was w waszej własnej ziemi. Wtedy poznacie, że Ja, Pan, to powiedziałem i uczyniłem — mówi Pan. Ezechiel 37:9-14.

Owe tchnienie z proroctwa Ezechiela jest przesłaniem pieczętującym, gdyż przychodzi z czterech wiatrów.

A potem ujrzałem czterech aniołów stojących na czterech krańcach ziemi, trzymających cztery wiatry ziemi, aby żaden wiatr nie wiał na ziemię ani na morze, ani na żadne drzewo. I ujrzałem innego anioła wstępującego od wschodu, mającego pieczęć Boga żywego; i zawołał donośnym głosem do czterech aniołów, którym dano wyrządzać szkodę ziemi i morzu, mówiąc: Nie wyrządzajcie szkody ziemi ani morzu, ani drzewom, dopóki nie opieczętujemy sług naszego Boga na ich czołach. Objawienie 7:1-3.

Cztery wiatry wychodzą ze wschodu, a w sensie proroczym islam jest zarówno "wiatrem wschodnim", jak i "synami wschodu". "Tchnienie" Ezechiela, które przemienia uformowane ciała w "wielką i bardzo liczną armię", jest poselstwem, które pieczętuje sto czterdzieści cztery tysiące. Poselstwo pieczętujące z siódmego rozdziału Księgi Objawienia pochodzi ze wschodu. To poselstwo jest poselstwem wołania o północy, a Sofoniasz określa je jako trąbny "alarm przeciwko obwarowanym miastom i przeciw wysokim wieżom".

Wieża jest symbolem kościoła.

W przypowieści gospodarz przedstawiał Boga, winnica — naród żydowski, a żywopłot — prawo Boże, które było ich ochroną. Wieża była symbolem świątyni. Pragnienie wieków, 597.

Miasto jest królestwem w proroctwie biblijnym. Papiestwo to „Babilon”, „to wielkie miasto”. Francja, a następnie Stany Zjednoczone, są „wielkim miastem”, „Sodomą i Egiptem”. Jerozolima jest „wielkim miastem”, które zstępuje z nieba. Przesłanie Sofoniasza jest przeciwko miastom i wieżom, czyli przeciwko połączeniu kościoła i państwa, które z definicji jest obrazem bestii. Jest to „tajemne” przesłanie drugiego rozdziału Daniela.

Tuż przed dekretem o prawie niedzielnym, czyli próbą ze złotym posągiem Nabuchodonozora z trzeciego rozdziału Księgi Daniela, zmarli budzą się i zostają przemienieni w potężną armię, aby głosić orędzie wskazujące i sprzeciwiające się tworzeniu sojuszu Kościoła z państwem, a zarazem wskazujące, że islam jest narzędziem opatrnościowym, którego Bóg używa, by wykonywać swój sąd nad tymi, którzy narzucają święcenie niedzieli, tak jak czynił to w przeszłości. Orędzie wskazuje, że gdy obraz zostanie w pełni ukształtowany i narzuci znak bestii, sąd zostanie wymierzony.

W trzecim rozdziale Księgi Daniela nie ma bezpośredniego odniesienia do obrazu bestii, który prowadzi do prawa niedzielnego i osiąga w nim swoją dojrzałość, lecz nie może istnieć trzecie poselstwo bez pierwszego i drugiego, gdyż drugi rozdział Księgi Daniela musi być uwzględniony w objawieniu prawd przedstawionych w trzecim rozdziale Księgi Daniela. „Tajemnica” snu o posągu z rozdziału drugiego wskazuje, że lud Boży dochodzi do rozpoznania kwestii życia i śmierci związanych z obrazem bestii Nabuchodonozora.

Uświęcona logika wymaga, aby gdy Nabuchodonozor postanowił urządzić uroczystość poświęcenia swojego złotego posągu, najpierw zbudowano sam posąg, a muzycy musieli przeciwżyć utwory, które mieli zagrać podczas ceremonii. Musiały więc trwać wcześniejsze

przygotowania budowlane przez pewien czas: wykopy, wylanie fundamentów, rusztowania i robotnicy przychodzący i odchodzący, a przygotowania te były kształtowaniem obrazu ze snu Nabuchodonozora; lecz pycha Nabuchodonozora kazała mu sporządzić wizerunek tylko jednego zwierzęcia, a nie wszystkich królestw proroctwa biblijnego. Budowa tego obrazu jest próbą, którą lud Boży musi zdać, zanim zakończy się czas próby i zanim zostaną zapieczeni, zanim zabrzmi muzyka.

Uświęcone rozumowanie wskazuje również, że Szadrak, Meszak i Abed-Nego nie byli jedynymi hebrajskimi niewolnikami, którzy byli świadkami przygotowań poprzedzających poświęcenie złotego posągu. Byli po prostu jedynymi Hebrajczykami, którzy zrozumieli znaczenie tych przygotowań jako ostrzeżenia będącego sprawą życia i śmierci i poczynili własne osobiste przygotowania na nadchodzący kryzys.

W fragmencie Siostry White na początku tego artykułu nie tylko zestawia ona dekret Sofoniasza ze złotym posągiem Nabuchodonozora i prawem niedzielnym, ale także identyfikuje niesprawiedliwy dekret Izajasza.

Biada tym, którzy wydają niesprawiedliwe dekry i spisują ucisk, który sami zarządzili; aby odwrócić ubogiego od sądu i odebrać prawo biednym z mego ludu, żeby wdowy były ich łupem i aby mogli ograbiać sieroty! A cóż uczynicie w dniu nawiedzenia i w spustoszeniu, które nadejdzie z daleka? Do kogo uciekniecie po pomoc? I gdzie zostawicie swoją chwałę?
Izajasz 10:1-3.

„Niesprawiedliwy dekret” Izajasza to prawo niedzielne i jest on „dniem nawiedzenia” oraz „spustoszeniem” dla Stanów Zjednoczonych, gdyż po „narodowym odstępcie” następuje „narodowa ruina”. Według Izajasza, przy prawie niedzielnym, które jest również złotym posągiem Nabuchodonozora, „spustoszenie” „przyjdzie z daleka”.

Pamiętajcie o tym i bądźcie mężni; przywieźcie to znów na pamięć, wy przestępcy. Wspominajcie dawne rzeczy z pradawnych czasów, bo Ja jestem Bogiem i nie ma innego; Ja jestem Bogiem i nie ma nikogo podobnego do Mnie, który zwiastuję koniec od początku i od wieków to, co jeszcze się nie stało, mówiąc: Mój zamysł się ostoi i spełnię całą swoją wolę; wołam drapieżnego ptaka ze wschodu, męża wykonującego mój zamysł z dalekiego kraju; tak, wyrzekłem to i także to spełnię; postanowiłem i również to uczynię. Słuchajcie mnie, wy zatwardziali w sercu, dalecy od sprawiedliwości: Zbliżam moją sprawiedliwość; nie będzie daleko, a moje zbawienie nie zwleka; i umieszczę zbawienie na Syjonie, Izraelowi moją chwałę. Izajasz 46:8–13.

Izajasz umieszcza ten fragment na końcu czasu zwłoki, bo wtedy jego „zbawienie” nie będzie już „zwlekać”. Chodzi o koniec trzech i pół dnia z jedenastego rozdziału Apokalipsy. Koniec czasu zwłoki wyznacza nadejście poselstwa Wołania o północy, gdy wielka armia Ezechiela staje na nogi. Gdy staje na nogi, jest podniesiona niczym sztandar w jedenastym rozdziale Apokalipsy.

A po trzech i pół dniach Duch życia od Boga wstąpił w nich i stanęli na nogi; i wielki strach padł na tych, którzy ich widzieli. I usłyszeli z nieba potężny głos mówiący do nich: Wstąpcie tutaj. I wstąpili do nieba w obłoku, a ich wrogowie patrzyli na nich. I w tej samej godzinie

nastąpiło wielkie trzęsienie ziemi i runęła dziesiąta część miasta; w trzęsieniu ziemi zginęło siedem tysięcy ludzi, a pozostali przerażeni się i oddali chwałę Bogu niebios. Drugie biada minęło; oto trzecie biada nadchodzi wkrótce. Objawienie 11:11-14.

Dwaj świadkowie z jedenastego rozdziału Objawienia wstępują do nieba jako znak, w tej samej godzinie co trzęsienie ziemi, które jest prawem niedzielnym. W tym czasie, lub jak mówi Jan, „w tej godzinie”, według Księgi Izajasza, rozdział czterdziesty szósty, Bóg wzywa „męża”, który wykonuje Jego zamysł, który jest także „drapieżnym ptakiem ze Wschodu”. Drapieżny ptak, czyli „mąż”, którym Bóg się posługuje, aby wykonać swój zamysł, pochodzi z „dalekiego kraju”. W rozdziale dziesiątym Księgi Izajasza, w czasie „niegodziwego dekretu”, którym jest prawo niedzielne, „spustoszenie” Stanów Zjednoczonych przychodzi „z daleka”. „Wschód” jest symbolem islamu, gdyż w proroctwie są oni zarówno „synami Wschodu”, jak i „wschodnim wiatrem”. „Ptak” w proroctwie oznacza religię, co przedstawia Babilon jako klatkę pełną nienawistnych i nieczystych ptaków. „Drapieżny ptak”, który przychodzi z dalekiego kraju na Wschodzie, to religia islamu.

A on zawołał potężnym głosem, mówiąc: Upadł, upadł Babilon wielki, i stał się siedliskiem demonów, i więzieniem wszelkiego ducha nieczystego, i klatką wszelkiego pactwa nieczystego i wstrętnego. Objawienie 18:2.

Potrójne zjednoczenie współczesnego Babilonu reprezentuje trzy formy rządów, a także trzy formy religii. Religią Organizacji Narodów Zjednoczonych jest spirytyzm, religią Stanów Zjednoczonych jest odstępczy protestantyzm, a religią papieża jest katolicyzm. Wszystkie te wyznania religijne bywają symbolizowane jako kobiety, ale także jako ptaki. To religijna i polityczna siła Organizacji Narodów Zjednoczonych — ze Stanami Zjednoczonymi jako głównym królem — stawia papieża na tronie ziemi. W Księdze Zachariasza to dwa ptaki ustanawiają papieża, który przez apostoła Pawła w Drugim Liście do Tesaloniczan został określony jako ów "niegodziwiec".

Wtedy anioł, który rozmawiał ze mną, wyszedł i rzekł do mnie: Podnieś teraz oczy i zobacz, co to jest, co wychodzi. I rzekłem: Co to jest? A on powiedział: To jest efa, która wychodzi. Nadto powiedział: Takie jest ich podobieństwo po całej ziemi. I oto podniesiono talent ołowiu; a oto kobieta siedząca pośrodku efy. I rzekł: To jest niegodziwość. I wrzucił ją do środka efy; i rzucił ołowiany ciężar na jej otwór. Wtedy podniosłem oczy i spojrzałem, a oto wyszły dwie kobiety, a wiatr był w ich skrzydłach; miały bowiem skrzydła jak skrzydła bociana; i uniosły efę między ziemią a niebem. I rzekłem do anioła, który rozmawiał ze mną: Dokąd niosą tę efę? A on rzekł do mnie: Aby zbudować jej dom w ziemi Szinear; i będzie utwierdzona, i postawiona tam na własnej podstawie. Zachariasz 5:5-11.

Efa to kosz używany do odmierzania. Dwie kobiety, które umieszczają efę, czyli kosz, w którego środku zasiada papież, są dwoma kościołami. Dwie religie wezmą tę religię, którą Biblia określa jako „tę niegodziwą”, i zbudują jej dom w ziemi Szinear. Szinear to inne określenie Babilonu, a Kościół katolicki jest Babilonem Wielkim w czasach ostatecznych.

Dwie kobiety, które "ustanawiają" niegodziwą kobietę w Babilonie, mają "wiatr w skrzydłach". Te kobiety są też ptakami, ponieważ mają "skrzydła", a ich uzasadnieniem dla umieszczenia kobiety

jest "wiatr" islamu, gdyż islam łączy rękę każdego człowieka. Kobieta, która zostaje wyniesiona, pozostawała uwięziona w efię od czasu swojej śmiertelnej rany w 1798 roku, ponieważ na otworze efi, w której się znajdowała, spoczywał ołowiany ciężar. Lecz gdy rozbrzmiewa muzyka ceremonii kultu Nabuchodonozora, dwie kobiety odstępczego protestantyzmu i spirytyzmu zdejmują ołowiany ciężar i podnoszą ósmą głowę, która jest spośród siedmiu.

"Gdy zbliżamy się do ostatniego kryzysu, sprawą najwyższej wagi jest, aby wśród narzędzi Pana panowały harmonia i jedność. Świat jest pełen burz, wojen i niezgody. A jednak pod jednym przywódcą — władzą papieską — ludzie zjednoczą się, by sprzeciwić się Bogu w osobie Jego świadków. To zjednoczenie spaja wielki odstępcę. Podczas gdy stara się zjednoczyć swoich popleczników w walce przeciwko prawdzie, będzie działał, by dzielić i rozpraszać jej obrońców. Zazdrość, złe podejrzania i obmowa są przez niego podsycane, aby wywołać niezgodę i rozdzwięk." Świadectwa, tom 7, 182.

Potrójny sojusz wywyższa papieństwo jako głowę, gdyż zamierza zniszczyć naród niepożądany.

Bo oto Twoi nieprzyjaciele czynią wrzawę, a nienawidzący Ciebie podnoszą głowę. Zawiązali podstępny spisek przeciw Twemu ludowi i naradzali się przeciw Twoim ukrytym. Rzekli: Chodźcie, wytępmy ich jako naród, aby imię Izraela nie było już wspominane. Psalm 83:2-4.

Ptak to religia, a „drapieżny ptak ze wschodu”, którego Bóg wzywa o „godzinie” prawa niedzielnego, gdy ogłaszane jest poselstwo Wołania o północy, to islam. Dlatego w tej właśnie godzinie, gdy zmartwychwstali wstępują do nieba jako sztandar, „trzecie biada” islamu nadchodzi szybko. Dlatego Izajasz stwierdza w pierwszym wersecie dziesiątego rozdziału: „Biada tym, którzy wydają niesprawiedliwe ustawy.” „Biada” z Księgi Objawienia są islamem, a islam jest opatrnościowym sądem, narzędziem lub łaską (Izajasz 10:5), za pomocą których Bóg karze Stany Zjednoczone za egzekwowanie święcenia niedzieli.

Rozdział czterdziesty szósty Księgi Izajasza określa "drapieżnego ptaka ze wschodu" jako "męża, który wykonuje moją radę". Tym "mężem" jest islam i nazywa się go "z dalekiego kraju", gdyż Bóg "postanowił" osądzić Stany Zjednoczone, a następnie świat, za przymusowe przestrzeganie niedzieli, tak jak uczynił niegdyś z pogańskim Rzymem i pierwszymi czterema trąbami, a potem z papieskim Rzymem w piątej i szóstej trąbie "Biada". Jego zamiarem w rozdziale czterdziestym szóstym Księgi Izajasza jest wezwanie "drapieżnego ptaka ze wschodu", i informuje On swój lud, który pragnie zrozumieć Jego radę i zamiar: "Wspominajcie dawne rzeczy z pradawnych czasów, bo Ja jestem Bogiem i nie ma innego; Ja jestem Bogiem i nie ma takiego jak Ja, który od początku oznajmiam koniec, a od dawnych czasów to, co się jeszcze nie stało, mówiąc: Moja rada się ostoi i spełni całą moją wolę."

W wersecie trzecim dziesiątego rozdziału Księgi Izajasza Izajasz zapisuje trzy ważne pytania:

I cóż uczynicie w dniu nawiedzenia oraz w spustoszeniu, które nadejdzie z daleka? Do kogo uciekniecie po pomoc? I gdzie zostawicie swoją chwałę? Izajasz 10:3.

Ostatnie pytanie wskazuje, że chwalebna ziemia traci swoją chwałę na skutek niesprawiedliwego dekretu. Chwałą Stanów Zjednoczonych jest Konstytucja, która przy prawie niedzielnym zostaje

całkowicie unieważniona.

„I konstytucja gwarantuje ludowi prawo do samorządności, ustanawiając, że przedstawiciele wybrani w powszechnym głosowaniu będą uchylać i wykonywać ustawy. Zagwarantowano także wolność wyznania; każdemu człowiekowi pozwolono czcić Boga zgodnie z nakazami jego sumienia. Republikanizm i protestantyzm stały się podstawowymi zasadami narodu. Zasady te stanowią tajemnicę jego potęgi i dobrobytu.” Wielki spór, 441.

To Konstytucja wskazuje na chwałę, którą prawo niedzielne pozostawia w pyłe.

"Gdy naród, dla którego Bóg działał w tak cudowny sposób i nad którym rozpostarł tarczę Wszechmocy, porzuci zasady protestanckie i poprzez swoje ustawodawstwo udzieli przyzwolenia i poparcia romanizmowi w ograniczaniu wolności religijnej, wtedy Bóg zadziała we własnej mocy dla swego wiernego ludu. Zapanuje tyrania Rzymu, ale Chrystus jest naszym schronieniem." Świadczenia dla duchownych, 206.

Przy „niegodziwym dekreście” Izajasza, którym jest prawo niedzielne, chwała Stanów Zjednoczonych znika, a one natychmiast odpowiadają na drugie pytanie Izajasza, gdy proroczo uciekają do Organizacji Narodów Zjednoczonych, konfederacji dziesięciu królów z siedemnastego rozdziału Apokalipsy, po pomoc, by stawić czoła atakowi islamu trzeciego „Biada”. Pierwsze z trzech pytań określa kontekst spustoszenia prawa niedzielnego, które powoduje, że Stany Zjednoczone rozpoczynają swoje kolejne dzieło polegające na przymuszaniu całego świata do przyjęcia połączenia Kościoła i państwa, reprezentowanego przez zjednoczenie Organizacji Narodów Zjednoczonych i Kościoła katolickiego, z papieżem sprawującym kontrolę nad tą nieświętą relacją. Nazywa to spustoszenie „dniem nawiedzenia”. Wszystkie te prorocze rzeczywistości współbrzmiają z ceremonią poświęcenia złotego posągu przez Nabuchodonozora.

W następnym artykule będziemy kontynuować trzeci rozdział Daniela.

W dziejach Nabuchodonozora i Belsazara Bóg przemawia do ludzi naszych czasów. Potępienie, które w tym czasie spadnie na mieszkańców ziemi, będzie wynikać z ich odrzucenia światła. Nasze potępienie na sądzie nie będzie wynikało z tego, że żyliśmy w błędzie, lecz z tego, że zaniedbaliśmy zesłane z nieba sposobności do odkrywania prawdy. Środki pozwalające zapoznać się z prawdą są w zasięgu wszystkich; lecz, podobnie jak pobłażliwy, samolubny król, poświęcamy więcej uwagi rzeczom, które łechcą ucho, cieszą oko i dogadzają podniebieniu, niż tym, które ubogacają umysł, boskim skarbom prawdy. To dzięki prawdzie możemy odpowiedzieć na wielkie pytanie: "Co mam czynić, aby być zbawionym?" Bible Echo, 17 września 1894.